

Lise Muusmann

KLIMA

Klima –
en klimafortælling

Af

Lise Muusmann

Copyright 2012 Lise Muusmann

Forsideillustration: Morten Muusmann

ISBN 978-87-994864-3-4

Fuzzypress

Indholdsbeskrivelse:

Klima er en science-fiction fortælling, der foregår et stykke ud i fremtiden. På grund af drivhuseffekten på kloden har man forsøgt at nedbringe temperaturen ved at udvirke en række kraftige vulkanudbrud. Men disse udbrud er gået grassat, og det betyder, at himlen nu er dækket af vulkansk aske, som solens stråler ikke kan gennembryde.

Det har skabt en ny istid. Hele kloden er dækket af is og sne som på Grønland. De folk, der er tilbage, har måttet søge tilflugt på forskellig vis for at overleve.

Drengen Klima, der er 14 år, bor sammen med sin mor i Bjerget, hvor de frister en temmelig kummerlig tilværelse. De mangler lys, mad, varme og lever i en slags klippehule. Mons er en despotisk leder for Bjerget, og han lider ingen nød.

Klima bliver klar over, at han skal søge andre og nye veje, så han forlader Bjerget. Hans mål er at søge til Luxana, som han har hørt om. Et sted, hvor der er både lys, varme og mad, der er værd at spise. Undervejs på hans færd gennem vinterlandskabet får han selskab af en ulv, som han døber Hvidhale.

Første Kapitel.

Klima stod og skævede op mod himlen. Det forekom ham, at der for et kort øjeblik viste sig et rundt lysskær. Lige over hans hoved. Han stirrede og stirrede. Var solen på vej til at skinne på ham? Eller var det bare noget, han forestillende sig? Han tog blikket væk fra den lysende plet over hans hoved og betragtede den øvrige del af himlen.

”Altid den samme himmel,” hviskede han, ”grålig purpurrød.”

Hans mor havde givet ham forklaringen på den sære farve. Det var asken fra de mange vulkaner, der i sin tid var gået i udbrud for at afhjælpe drivhuseffekten. Det var sket ved menneskenes hjælp, fordi det var blevet alt for varmt på jorden.

”Men det blev bare meget værre. Der kom aske ud af de ildspyende vulkaner, og asken lagde sig overalt og hvor den ikke lagde sig, svævede den op i luften og ja, se bare på den møghimmel, som vi fik fra vulkanerne.” Han pegede op på himlen, før han så ned og sparkede arrigt i sneen, der lå meter tyk overalt i landskabet. ”Og så forsvandt solen, og så kom kulden og sneen,” fnyste han. ”Hvordan kunne de dog gøre noget så dumt?” Han så rundt på landskabet, der lå koldt, goldt og hvidt omkring ham. ”Hvorfor kan jeg ikke komme til at se solen?” Han spejdede først op i himlen, og siden ud over det sneklædte landskab. Pludselig fik han øje på noget loddent og hvidt, der bevægede sig hurtigt afsted med retning mod ham.

”Isbjørnen. Så sandt som jeg hedder Klima og bor i Bjerget, så kommer den lige imod mig.”

Han løb et lille stykke fremad, op ad bakke og stod, så han kunne skue omkring sig. Nedenfor bakketoppen fik han øje på den igloo, som han havde bygget for et par dage siden. Han lagde sig ned på ryggen og kurede ned ad bakkensiden med retning mod iglooen. Det var så heldigt, at højdedraget havde et isdække, så han gled glat og fint nedad.

Iglooen vendte indgangspartiet mod bakkensiden, og det lykkedes ham at glide hele vejen og ind gennem den lille døråbning i den ene side. Han jublede højt over sin bedrift. I døråbningen vendte han sig og skævede efter bjørnen. Var den stadig efter ham? Det var den. Han nåede lige akkurat at lukke åbningen til iglooen med et stort stykke is, som han havde skåret til, så det kunne dække døråbningen. Han kunne skimte omridset af den enorme bjørn gennem isen i døren. Den stillede sig på bagbenene og slog løs på iglooen med sine store labber. Isstykker regnede ned over ham, og iglooen skælvede under isbjørnens vældige slag. Klima trak sig væk fra åbningen og rakte tunge ad isbjørnen. Med ét fik han øje på to små lodne tingester, der kradsede løs på isen med poterne. Han kravlede hen mod døren.

”Bjørneunger,” udbrød Klima. ”Nej, hvor er de søde.” Han så igen op på den store bjørn, der nu tog sig af ungerne, som begyndte at lege med moderen. De kravlede rundt på hende, og hun lagde sig ned og lod dem suge mælk af sine patter. Han sad helt stille og nød synet af den diegivende bjørn. ”Gå så med jer, så jeg kan komme hjem.” Han lagde

sig tilbage i sneen inde i iglooen og rystede på hovedet. ”Det er nu ikke, fordi jeg er vild med at komme hjem. Jeg hader Bjerget. Der er alt for mørkt - ingen lys. Måske jeg hellere skulle gå ud til isbjørnen derude, så kan den slå mig ihjel?” Han sukkede dybt og så op i loftet på iglooen. Det var et smukt syn. Der hang enkelte istapper, der havde en blånende farve. Han rakte en hånd i vejret og rørte ved en istap. ”Det går ikke. Det er ikke nu jeg skal dø. Jeg må hjem til min mor. Hun har jo kun mig. Mons er da ligeglad med hende.” Han spejdede ivrigt ud gennem døren og lyttede længe efter, om han kunne høre noget. Isbjørnen var forsvundet med sine unger. Det havde han slet ikke lagt mærke til, fordi han tænkte på andre ting. ”Jeg må hjem til mor Luna.” Han lyttede igen. Nej, han kunne intet høre, og da han lattede på døren til iglooen, spejdede han ivrigt ud over snelandskabet. Han lindede mere på isstykket og krøb forsigtigt ud gennem den lille åbning i iglooen. Hurtigt spejdede han horisonten rundt for at se, om isbjørnen stadig var i området. Der var intet at se. ”Isbjørnen og dens unger er væk, så er det på tide at vende hjem. Ellers skal jeg bare høre på Mons i timevis.”

Han skyndte sig af sted i retning af det høje bjerg, som rejste sig i horisonten et stykke ude i landskabet. Han kunne snart ane de løgkupler, der befandt sig oven på bjerget. Han vidste udmærket godt, at Mons befandt sig i den største af kuplerne. Han vidste også udmærket, at Mons sad og holdt øje med ham – lige nu. Hvad han lavede, og hvornår han vendte tilbage til Bjerget? Da han var et godt stykke nærmere, kunne han se sin mor. Hun sad i et lille bur, der var anbragt på bjergsiden. Et bur af glas, så han tydeligt kunne se hende. Hun var opsynskvinde i Bjerget. Det ville sige, at hun skulle holde øje med alt og alle, der bevægede sig ude i landskabet og hen imod Bjerget. Da han var et stykke længere fremme, kunne han se, at hun vinkede til ham. Hendes håndbevægelser var både ivrige og hektiske.

”Det er nok Mons, der har brokket sig til hende. Jeg hader Mons. Hvorfor skal sådan en idiot være lederen for Bjerget?” Han vinkede til Luna oppe i glasburet og forsøgte at smile til hende. Nu kunne han se, at hun slet ikke smilede tilbage. Hun så alt andet end glad ud. Han blev urolig. ”Hvad kan der være sket?” Han var omsider nået hen til slugten imellem landskabet og Bjerget. En smal vindebro førte over slugten. Der kunne lige akkurat køre en vogn hen over den, og tre mennesker kunne krydse den ved siden af hinanden. Han stillede sig på det første bræt i broen og så op på Luna. Ved hjælp af håndbevægelser spurgte han hende, om der var noget galt? Han stirrede spændt op på hende. Han kunne tydeligt se hende i buret. Hun havde sit lange hår slået ud over den grå skinddragt, som hun altid havde på, når hun holdt vagt. Hun sendte ham et alvorligt blik og lavede en håndbevægelse, der pegede ind i Bjerget. ”Mons! Han vil mig noget,” udbrød Klima. ”Jeg hader ham.”

Klima fortsatte med raske skridt over vindebroen, der rystede og skælvede under hans skridt. Da han stod ved porten, der førte ind i bjerget, kom en af vagterne frem og hilste på ham.

”Halløjsa, Klima. Nå, der kom du endelig. Du skal straks op til Mons. Han vil tale med dig.”

”Hvorfor det? Jeg har ikke gjort noget galt.”

”Tag det roligt, det er sikkert ikke noget alvorligt.”

”Godt.” Vagten viste med sin stav, hvilken gang han skulle følge for at komme op til Mons. Klima gik ad den anviste gang. ”Ja, ja,” tænkte Klima, ”jeg ved godt, hvor den idiot sidder.”

Da han nærmede sig det område, hvor Mons havde sit kontor og sine vagter udenfor, var der fakler på væggene, der lyste vej gennem det mørke bjerg. Foran hans kontor var der en stue med tykke tæpper og skindstykker både på gulv og vægge. Der var tændt masser af stearinlys, som stod rundt på skabe, kister og et langt bord. Møblerne stod langs med væggene.

Han standsede op et øjeblik og trak vejret dybt. Det gjorde han altid, inden han skulle møde Mons. Det gav ham mere styrke og klarede hans hjerne, så han kunne svare korrekt og kvikt. Da han stod med hånden på dørhåndtaget, tøvede han en kende. Han trak igen vejret dybt og tænkte, at han ikke måtte blive sur og gal, lige meget hvad Mons sagde. Han trykkede håndtaget ned og trådte indenfor.

Rummet var sekskantet og med vinduer til alle sider. Kontoret befandt sig i den ene af de tre løgkupper, som var anbragt oven på bjerget. Mons sad med ryggen til ved det sydvendte vindue i en enorm stol med udskårne træhoveder på hver side af ryglænet. Træhovederne forestillede isbjørne med opspærrede gab. Lederen af Bjerget sad let foroverbøjet og stirrede ud på det golde, hvide landskab.

”Hvem er det?” spurgte Mons surt uden at vende sig mod den indtrædende.

”Det er Klima.”

Han drejede stolen, som havde hjul under sig, hurtigt rundt og stirrede på Klima.

”Hvad laver du ude i sneen?”

Mons rynkede sin pande, så de temmelig store øjenbryn mødte hinanden lige over hans grågrønne øjne, der gennemborede Klima, der trippede usikkert frem og tilbage og fik travlt med at tørre snot af sin næse med en pegefinger.

”Forleden byggede jeg en igloo.”

”Ja, det så jeg godt, at du gjorde. Hvorfor gør du den slags?”

”Jamen, noget skal jeg jo lave.”

”Du ved udmærket godt, at der ikke må laves aftryk af os derude.”

Klima nikkede og hev huen af hovedet med en irriteret bevægelse, før han stak den i lommen.

”Jeg kan ikke holde ud at være herinde i Bjerget hele tiden. Her er mørkt og koldt.”

”Hvor vil du hellere være?” Klima stirrede på Mons med et usikkert blik. ”Du har vel ikke noget andet valg, vel? Med mindre selvfølgelig, at du hellere vil være hos dem

derude?” Mons pegede med en strittende finger ud ad det sydlige vindue. ”Luxana. Vil du hellere bosætte dig hos dem?” spurgte Mons i en bitter tone.

Klima stirrede i fingerens retning uden at svare. Han havde godt nok hørt både sin mor og flere beboere i Bjerget tale om Luxana. Rygterne gik, at her havde man lys og varme fra morgen til aften. I Luxana boede der folk inde i en kæmpe bygning med enorme vinduer til alle verdens hjørner samt himlen. I Luxana havde man en hemmelig energi, der gav dem dagslys, akkurat som stod solen højt på himlen. Det talte man om i Bjerget i det skjulte. Klima tænkte sig om en ekstra gang, inden han svarede Mons.

”Måske var det ikke så tosset at komme til Luxana, hvor de har lys hele dagen. De siger, at det er ligesom at opleve solen selv.”

Klima stirrede ud af vinduet, idet han svarede Mons, der havde rejst sig. Han mærkede en stærk arm, der drog ham ned mod gulvet, så han faldt på knæ. Mons’ ansigt var kridthvidt, munden var fordrejet, og øjnene lynede.

”Hvad er det du siger? Som at opleve solen selv!” skreg Mons. ”Skal du forråde Bjerget og mig, din leder Mons?”

”Nej, nej selvfølgelig ikke. Men jeg er bare så træt af den grålige purpurfarvede himmel, der hele tiden hvælver sig over mit hoved. Hvorfor bekæmpede man drivhuseffekten med vulkaner? Det var dumt gjort!”

Mons’ hånd susede gennem luften. Den faldt hurtigt og præcist på Klimas ene kind. Det gjorde vildt ondt, men han bestemte sig straks for ikke at vise nogen svaghed over for Mons.

”Skal sådan en lille møghund komme og belære Mons om, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert?” Mons’ store hånd susede igen gennem luften. Klima sagde ikke en lyd. Men det gjorde frygteligt ondt i hans hoved, da den ramte. ”Vil du jages ud i kulden uden mad og mulighed for at overleve?”

Klima rejste sig helt forstumlet og stirrede vildt på Mons, hvis hånd atter hang i luften ud for hans hoved.

”Jeg forlader dig og stedet her - snart. Du er, ligesom Bjerget vi bor i, ikke til at rokke. Jeg er træt af ussel mad hver dag. Mus, rotter, orme og snegle, der flyder rundt i en ækel brun sovs. Sådan mad byder du os hver dag. Du sørger kun godt for dig selv. Jeg har set, at du spiser fisk, sneharer, sæler og de fugle, som dine fangere kan få ram på. Det er uretfærdigt. En så stor forskel mellem dig og dit folk er uanstændigt.” Klima nåede lige at flytte sit hoved, så Mons’ næve ikke ramte ham igen.

”Du er en dum lille hund at høre på. Du skulle skamme dig. Du får da mad i din uartige mund – hver dag.”

”Hm.” Klima trak sig væk fra Mons. ”Du kalder mig en hund! Det er måske derfor, at jeg bare skal have hundede hver dag.”

Mons for frem, så han kunne se på drengen med et iskoldt grågrønt blik. Hans læber var kridhvide af raseri.

”Du holder bare din kæft. Et ord mere og du står ude i kulden.”

”Hvad ville du mig egentlig?”

”Det har jeg jo lige fortalt dig. Ikke flere iglooper. Du laver ikke spor i sneen derude, så man kan efterstræbe os.”

”Efterstræbe os? Vi bor i det mørke Bjerg, hvor vi hver dag piller små dyr ud af væggene, som vi kan æde. Her er hundekoldt og ingen lys. Du har dine løgkugler heroppe på toppen af bjerget, hvor du gennem alle vinduerne kan stirre dig blind på det øde, iskolde landskab udenfor. Hvem andre gider bo her i Bjerget?”

Mons hev pludselig efter vejret og baskede med sine arme. Han bakkede hen mod sin stol, hvor han faldt tungt ned, mens han stirrede som et såret dyr på Klima.

”Du skal komme til at angre din uartige tale.”

”Smider du mig ud herfra?”

Mons tænkte sig om et øjeblik. Han hev stadig efter vejret.

”Du kan få lov til at blive her i nat med. Du kan sove nede hos den underste vagt i Bjerget. Ved daggry skal du rejse. Jeg vil ikke have dig her mere. Hvis jeg erfarer, at du drager til dem derude i Luxana,” han pegede mod syd, ”og at du forråder os, så skal jeg sørge for, at du dør. Så bliver du slået ihjel af mine mænd.”

Klimas hjerte begyndte at hamre hårdt i brystet. ”Hvem skulle så tage sig af Luna, hans mor, der havde svært nok ved at klare sig i Bjerget?” tænkte han. Han gik frem mod Mons med en fremstrakt arm.

”Det kan du ikke mene, Mons. Jeg har jo min mor at tage vare på.”

”Det skulle du have tænkt på noget før. Nu er der ingen vej tilbage. Du rejser i morgen tidligt.”

Mons snurrede rundt på stolen, så han vendte ryggen til Klima. Han kunne blot lige skimte det øverste af hans isse over den høje krave af skind på hans kostbare kåbe. Så opgav han. Han vidste, at det ikke nyttede at indvende noget eller sige mere. Mons var eneheriker i Bjerget. Det havde han været i al den tid, Klima kunne huske. Det ville nok blive svært at ændre på det.

”Ja, jeg rejser herfra, så snart jeg vågner. Det lover jeg dig.”

Klima hev huen op af lommen og tog den på. Han trak den godt ned over ørerne og skyndte sig hen til døren, som han hurtigt forsvandt ud af.

Andet Kapitel.

Luna blev ganske oprørt over nyheden om, at Mons ville jage Klima ud af Bjerget. Hun stod ved gryden, der indeholdt en stuvning af mus og rotter, da han trådte ind i den lille klippehule, hvor de boede nederst i bjerget. Luna havde selv med hammer og mejsel lavet en passage gennem bjerget ud til den friske luft, så de kunne lave varm mad, og

røgen fra ildstedet under gryden kunne trække ud gennem hullet. Fugten drev både nat og dag ned ad væggene, selv om Luna forsøgte at tørre den væk med klude.

”Hvad har han sagt til dig?” råbte hun så det klirrede i gryderne, der hang over ildstedet på væggen. ”Ville han virkelig jage dig væk herfra?” Hun vendte sig mod ham med et ulykkeligt glimt i sine kønne blå øjne. I hånden holdt hun en stor slev, og han værgede for sig, da hun gik hen imod ham.

”Du slår mig ikke! En hel masse. Han hader mig,” erklærede Klima og stirrede med et fortørnet udtryk på moderen. ”Hvorfor er han altid så streng ved mig? Hvad har jeg dog gjort den mand?”

Luna sænkede slevens og så bort.

”Det ved jeg ikke. Jeg aner ikke, hvorfor han er sådan.”

”Jo, du gør.” Klima blev ved med at stirre på moderen, og hans mund blev stor og mut.

”Du skjuler noget for mig. Der er noget, du ikke vil fortælle mig om Mons.”

”Hvad skulle det være?”

”Ja, hvad skulle det være? Mons var rasende, fordi jeg havde lavet en lille igloo ude i sneen. Jeg fortalte ham, at jeg måske ville tage til Luxana, fordi jeg hader Bjerget. Han blev rasende og sagde, at jeg skulle rejse imorgen tidlig.”

”Hvorfor siger du også den slags til Mons?” Lunas stemme afslørede en dyb fortvivelse.

”Går du ikke dagligt og beklager dig over dit liv her i Bjerget?”

”Det skal du ikke sige noget om til nogen. Slet ikke til Mons. Hvor skulle jeg tage hen?” Hun viftede med den ene arm.

”Du skal tage dig sammen, Luna. Gør dog noget ved det elendige liv, du har her.”

”Så elendig er det vel heller ikke,” forsvarede hun sig.

”Hm. Så siger vi det.” Klima tog slevens fra Luna og gik hen for at stikke den ned i grydens indhold. Han bøjede sig ind over gryden. ”Ja, jeg kan mindst få øje på tre par museører, to museøjne og et par lange rottehaler nede i sovsen. Det smager vel som sædvanligt – forfærdeligt.” Han smed slevens og vendte sig mod sin mor. ”Mons spiser jo noget helt andet mad, at du ved det. Sneharer for eksempel.”

Luna tog sig til hovedet og lukkede sine smukke øjne for en stund, før hun atter så på sin søn.

”Det ved jeg godt. Jeg har jo selv lavet al hans mad, da jeg var en ung smuk kvinde, som han gerne ville have selskab af.”

”Han smed dig ud, da du blev ældre,” spottede Klima sin mor. ”Ikke sandt?”

Hun blev ked af det, og han vendte ryggen til sin mor.

”Mons slog mig flere gange i hovedet i dag. Hvad siger du?”

”Har han slået dig? På hovedet?”

Klima nikkede og gik hen til ildstedet, hvor han fandt to skåle og to skeer på hylden, der hang på væggen ved siden af ildstedet. Han begyndte at øse mad op til dem begge. De gik sammen hen til de klippesæder, som han og moderen møjsommeligt for år tilbage havde hugget ud af klippen. De havde et bord imellem sig, der bestod af nogle rå brædder, som Klima havde fundet på en længere tur ude i området. Mons havde først ville lægge beslag på dem, men Luna havde sagt noget til ham, så han tav og skyndte sig op til sine løgkupper. De spiste uden at sige noget. Da de var færdige, så Luna på sin søn med et kærligt blik.

”Hvornår tager du så af sted?” hviskede hun. Han sad og stak i maden længe, før han svarede. Han greb fat i en rottehale og holdt den op i vejret.

”Hvilken delikat rottehale. - Jeg skal tidligt af sted. Jeg skal sove ved den underste vagt i nat og så forsvinde herfra imorgen tidligt.”

Luna fik tårer i øjnene, og hendes kæber skælvede af bevægelse. Hun græd inderligt.

”Klima! Du rejser! - Hvordan skal jeg så klare mig i Bjerget? Alene?”

Spørgsmålet sved som en brand inden i ham. Han så på hende med et fortvivlet blik og rystede på hovedet.

”Kan du ikke holde dig til Althea? Hun er da sød ind imellem.”

”Ja, ind imellem. Men hvad så med resten af tiden?”

”Du må lystre og adlyde Mons fra morgen til aften. Måske vil han så tage sig af dig?”

”Det tror jeg ikke, han vil gøre. Menneskene opfører sig som djævlene.”

”Det er mennesker som du og jeg, der er blevet ofre for tilstanden her på Jorden.”

Hun nikkede og lagde sin hånd oven på hans.

”Klima. Pas nu rigtigt godt på dig selv.”

Han nikkede og tog skålene fra bordet, idet han rejste sig. Han vendte sig mod hende og han kunne mærke, at han kæmpede med gråden. En irriterende stor klump i halsen.

”Jeg kommer og henter dig ud af Bjerget, hvis jeg finder et godt sted at være.”

”Et godt sted at være,” fnyste hun, ”hvor skulle det være?”

”Det kan sagtens blive svært. Men jeg vil alligevel forsøge. Jeg kan ikke udholde at være her mere.”

”Tror du, at det er bedre andre steder?”

”Du har fortalt mig om Luxana. Det lyder da meget bedre end her.”

”Hvis du tror, at du bare bliver lukket ind i deres varme tilværelse, så tager du fejl.” Luna stirrede på sin søn med et alvorsfuldt blik. ”Det bliver svært.” Hun nikkede bekræftende.

”Det kan jo være, at jeg kan være heldig.”

”Og hvordan vil du så få mig ind der?”

”Det kan jeg ikke svare dig på nu. Jeg må ned til den underste vagt. Jeg skal tidligt op.”

Luna rejste sig og gik hen for at omfavne sin søn. Hun så op på ham med et fortvivlet blik. Hun var ikke særlig høj, og hendes ansigt havde tegn på ælde, men det var tydeligt, at hun havde været meget smuk som ung.

”Jeg håber, at du klarer dig.”

”Selvfølgelig klarer jeg mig. Du skal ikke være urolig for mig.”

Hun forsøgte at smile til ham, men det lykkedes dårligt.

”Du har jo aldrig været ret langt væk fra Bjerget. Du ved slet ikke, hvor hårdt det er derude.” Luna gik hen til en lille kommode og drog den øverste skuffe ud. Herfra tog hun en lille bog og en blyant. Hun vendte sig mod sin søn. ”Værsgodt Klima. Skriv det ned på turen, som det kunne være sjovt at læse – en dag.”

”Ih tak. Nu må jeg gå. Vi kan jo ikke stå her længere og frygte den verden, der er udenfor.”

Han stak bogen og blyanten i sin skindpung. Hun trådte til side, så han kunne komme forbi hende. Han vendte sig i døren og sendte hende et langt ømt blik til farvel. Hun smilede og vinkede til ham.

Den underste vagt var ved at gå til køjs, da Klima trådte ind i hans lille vagtrum, hvor der brændte lys i en lampe på et bord. Langs den ene væg var der en række huller i klippen, så han hele tiden i vågen tilstand kunne holde øje med, hvad der bevægede sig udenfor Bjerget. På den modsatte side i et stort hulrum i klippevæggen lå han på en stak klude.

”Nå, der kommer du endelig. Ja, jeg fik jo at vide ovenfra, at du ville komme her og sove. Der er ikke megen plads, men vi kan vel ligge ved siden af hinanden, når det bare er for en nat.”

Vagten bød med en hånd Klima hen til det ydmyge leje. Han nikkede og trådte nærmere. Den underste Vagt havde altid været flink ved ham, og det var på grund af ham, at Klima kunne slippe ud af bjerget og rundt på sine ture i landskabet. Undertiden var han ikke vendt hjem for natten, og så havde vagten fortalt Mons, at Klima sov nede hos ham.

”Ja tak. Jeg skal nok ligge yderst.”

”Ja, ja, det går fint.” Han så et øjeblik spørgende på Klima. ”Nå, så rejser du i morgen?”

”Hm,” svarede Klima mut og nikkede stiltiende.

Vagten stak en finger i vejret og skar en sjov grimasse.

”Nu skal du se, hvad jeg har.” Han gik hen til et mindre hul i klippevæggen ved indgangen til rummet. Han rodede lidt rundt i nogle klude og fremdrog et stegt ben, som han holdt frem mod Klima. ”Hvad siger du så? Det er et stykke stegt snehare, som jeg har smuglet til mig selv.”

Vagten lavede et himmelvendt blik og Klima lo, så man kunne se alle hans fine hvide tænder.

”Er det oppe fra Mons?”

”Selvfølgelig. Han er jo den eneste her, som spiser noget, der er værd at æde.”

Han holdt benet frem mod Klima, der skyndte sig at tage det. Han stak det i munden og smagte den skønne smag af kød, saftigt kød. Han spiste op uden at sige et ord. Da han var færdig, rakte han resterne til vagten.

”Tusind tak. Det er det bedste måltid, som jeg længe har smagt.”

Vagten sendte ham et listigt blik og pegede hen på tøjbylten i klippevæggen.

”Der er nok til, at du kan få nogle stykker med dig i morgen.”

Klima smilede og nikkede med et blik, der udtrykte hans taknemmelighed.

”Nå, nu må jeg vist til køjs. Jeg skal jo op ved daggry for at komme af sted.”

”Ja, vi går og lægger os nu.”

Der lugtede forfærdeligt i de skidne klæder, som vagten lå i, men Klima var så træt, at han kun lige registrerede det, så faldt han i søvn.

Han vågnede ved, at vagten skubbede let til ham. Da han åbnede øjnene, holdt han et krus hen til ham med et afkog af urter. ”

”Drik det her, så bliver du vågen og frisk, så du kan klare dig derude i kulden.”

Klima satte sig op og gned sine øjne. Vagten holdt utålmodigt kruset længere hen mod Klima, der omsider tog det fra ham.

”Mange tak. Det er dejligt med noget varmt om morgenen.”

”Se her.” Vagten holdt en lille tøjbylt frem mod Klima. ”Her er nogle gode snehareben med masser af kød på, så du kan klare dig i dag.”

”Hvor er det pænt af dig.”

Klima sendte vagten et blik, der atter viste hans taknemlighed. Han tog imod bylten og lagde den ved siden af sig.

”Hvor er det så lige, at du skal hen derude i kulden?” spurgte vagten nysgerrigt.

”Det ved jeg ikke rigtigt.”

”Skal du prøve, om du kan komme til Luxana?”

”Måske.”

Han ville nødigt svare på vagtens spørgsmål, hvis han blev udspurgt af Mons. Det kunne måske også komme til at gå ud over manden, hvis han sagde noget, der ikke passede Mons. Han skyndte sig at drikke resten af urteteen, da vagten var gået på arbejde ude ved porten. Derpå skjulte han bylten med mad i sin skindpung, satte huen på hovedet og

gik ud til porten. Han nikkede kun ganske let til vagten, idet der var to andre vagter tilstede. Da han skulle til at gå igennem porten, kom den underste vagt hen til ham.

”Hils den smukke Solfryd i Luxana fra mig. Hende kan du stole på, især hvis du siger, du kender mig, vagten Guardo.”

”Tak Guardo,” hviskede Klima og blinkede til ham, idet han gik igennem porten. Det var stadig bælgmørkt udenfor. Da han stod på vindebroen, stirrede han automatisk op mod himlen for at se, om der ikke skulle være en enkelt stjerne, der ville blinke ned til ham. Han havde kun hørt om stjernerne fra de gamle folk i Bjerget. Han havde aldrig set en stjerne i virkeligheden.

Han var udelukkende bekendt med den purpurfarvede grålige himmel, og den lette stank af svovl i luften fra det askestøv, som vulkanerne havde spyet og spredt op i himmelhvelvet. Det var til at græde over.

Han ville skynde sig væk fra det skarpe blik, som han vidste, ville følge ham et godt stykke på vej. Blikket fra Mons, der altid sad ved sine vinduer i løgkuplen og holdt øje med alt derude i det golde, hvide landskab. Også i et bælgravende mørke.

Tredje Kapitel.

Han havde kun en anelse om, i hvilken retning han skulle gå for at nå frem til Luxana. Han gik i en stor bue væk fra Bjerget og ganske langsomt, så det nåede at lysne en smule, inden han forsvandt fra Mons' synsfelt. Han kunne ligefrem mærke det skarpe blik i ryggen. Mons sad helt sikkert i den øverste løgkuppel og fulgte hver af hans bevægelser.

Først efter en god times spadseretur ville han forsvinde fra Mons' synsfelt. Det var, når han nåede hen til det lille overisede bjerg, som havde himlens farve. Svovllugten fra vulkanasken oppe i himmelhvelvet var ganske stærk her til morgen. Det var en kombination af kulde og fugtighed, der fik svovlen til at rive og flå i hans lunger og bronkier. Klima hostede pludselig voldsomt. Han måtte standse op og hoste ud. Så hev han kraftigt efter vejret og bøjede sig frem. Han lænede sig op ad siden på det lille bjerg, mens han så op i himlen. Synet af den fik hans humør helt ned på nulpunktet.

”Din skidne himmel,” råbte han og rakte en arm truende op mod den. ”Jeg hader dig. Det er din skyld, at vi ikke kan se solen, månen eller stjernerne. Hvad er der så tilbage, andet end kulden og isen?” Han vendte ryggen til og stirrede ind i den tykke is, der i tidens løb havde samlet sig på det lille bjerg. ”Jeg må videre. Ikke noget med at synke hen i vemod og dårlige tanker. Jeg må tænke på min mor Luna.” Han skyndte sig videre hen over isen og sneen, der lå hulter til bulter under og foran ham. Da han længere fremme nåede til endnu et højdepunkt, som han med besvær kom op på, stillede han sig og skuede ud over landskabet. De samme ensformige hvide omgivelser strakte sig til alle sider. Han drejede

forsigtigt rundt, så han kunne skue tilbage. Bjerget, hvor han havde boet, var forsvundet, og han kunne blot se omridset af det lille overisede bjerg. ”Der er kun én vej - og det er fremad,” mumlede han. Han vendte sig igen og så mod syd. ”Hvad er det, der kommer derude?” Han kunne se noget hvidt, der bevægede sig. Et øjeblik efter fik han øje på tre lodne væsner, der havde retning mod ham. En stor lodden sag og to små lodne tingester. ”Det er jo isbjørnen med sine unger.” Han sprang ned fra højen, så hurtigt han kunne og kiggede sig rask rundt efter et sted, hvor han kunne gemme sig. ”Jeg skal ikke være isbjørnens morgenmad.” Han løb fremad og fik øje på en fed revne i isen et stykke længere fremme. ”Det kan nok blive farligt at gemme sig i den sprække, men jeg har ikke noget valg.”

Han så sig tilbage og fik øje på, at isbjørnen med ungerne havde retning direkte mod ham. Den store bjørn havde sat i et rask løb. Ungerne fulgte moderen, så godt de kunne. Da han stod henne ved revnen i isen, fik han et chok. Den var mørkeblå i dybet langt nede. Han så sig tilbage, at isbjørnen nu var under fem meter fra ham. Et stykke nede i dybet fik han øje på et fremspring, som han måske kunne være heldig at glide ned på. Han satte sig ned på kanten og sprang forsigtigt med retning mod fremspringet. Han faldt hårdt ned mod det og greb fat rundt om et isstykke, der sad på kanten af fremspringet. Det forhindrede ham i at falde resten af vejen ned mod afgrunden. Han så op og fik øje på isbjørnemoderen, der stirrede sultent ned på ham. Dernæst så han nedad og fik for alvor øje på, hvor dyb revnen var, som han hang et stykke nede i. Han holdt en næve frem mod isbjørnen for at true og skræmme den til at forsvinde, og samtidig råbte han højt. Den trak sig bort, og han åndede lettet op. Han lagde sig ned på fremspringet, hvor han lige akkurat kunne ligge helt tæt op til isvæggen. Pludselig fik han øje på isbjørnens enorme labber, der stak frem over iskanten.

”Den sidder stille og roligt og venter på, at jeg bliver træt af at ligge her. Den VIL have mig som morgenmad.” Han råbte og holdt igen sin næve truende frem mod isbjørnen. ”Du får mig ikke, hører du!”

Kampen mellem ham og isbjørnen var startet. Hun havde hele tiden en lab ude efter sine unger, så de ikke forsvandt ned i revnen i isen.

Klima holdt godt fast om isstykket og ventede på, at isbjørnen skulle blive træt, opgive sit forehavende og forsvinde. Han mærkede lidt efter lidt kulden i sin krop fra isen under sig. Han lukkede sine øjne og mærkede, hvor skønt det var at falde hen, selv om han samtidig fornemmede, hvor kold han var over hele kroppen. Langt borte kunne han høre en kraftig susen. Han åbnede sine øjne og så ned i dybet, om det kom derfra. Det mente han ikke, så han hævdede sig op en smule for at høre, om det kom oppefra. Da fik han øje på snefnuggene, der væltede af sted oven for dybet, hvor han sad. Han hørte det ganske tydeligt. Snestormens buldren, der for hen over landskabet. Han kneb øjnene sammen for at se, om bjørnen stadig sad på kanten og holdt øje med ham. Desværre kunne han endnu skimte konturerne af dens ludende hoved. Stormen tog til i styrke. Sneen blev kastet i en skarp vinkel mod alt i landskabet. Men Klima lå i læ på sin afsats, der dog var så lille, at

han knap kunne røre sig. Han lukkede sine øjne og prøvede at forestille sig, hvordan der var i Luxana? Lys og varme og god mad.

I Bjerget var der kun få tranlamper og fakler, der lyste op enkelte steder, og der var altid koldt. Han havde brugt timer, dage og uger på at pille alle mulige smådyr ud af klippevæggen. Eller han havde været på jagt efter mus og rotter. Fangsterne de levede af. Småkryb af enhver art. Det var kun dem, som boede oppe i løgkuplerne, der fik glæde af de gode fangster, som fangerne kom hjem med. Det var sneharer, polarræve, isbjørne og de få sæler og fisk, som de kunne komme til. Et par enkelte gange havde han smagt, hvor godt de større dyr smagte efter at have været over ildstedet i en gryde. Men som hans mor Luna blev ældre, fik hun en ringere status i Bjerget, og de måtte tage til takke med skravlet, som Luna kaldte den mad de spiste.

Han kastede atter et blik op mod kanten af isen. Der var ingen isbjørn eller unger at se mere. Men snestormen havde udviklet sig til et voldsomt uvejr, så han besluttede sig for at blive, til den forhåbentlig stilnede af inden for et par timer.

Han vågnede ved, at begge hans ben hang og daskede ud over kanten på fremspringet. Han holdt stadig fast om isstykket og fik sig hevet tilbage, så han ikke ville styrte ned i dybet. Han så hurtigt op og kunne både se og høre, at snestormen havde lagt sig. Nu skulle han kæmpe sig op af revnen og håbe på, at han ikke gled og faldt ned i dybet.

Han måtte komme op at stå, så han kunne nå op til kanten og hæve sig ud af denne isrevne, der førte ned i døden.

Langsomt og roligt kom han på sine ben igen, rakte og strakte sig, så han fik fat i iskanten. Han sparkede ind i siden på væggen, så han fik lavet sig et lille trin og på den måde kunne hæve sig op ved at lægge sine arme på kanten af revnen.

Da han var oppe, sad han et øjeblik og så sig rundt i landskabet for måske at få øje på noget, der kunne true ham. Men så vidt øjet rakte, kunne han ikke se noget usædvanligt. Han kiggede op på himlen, der lignede sig selv. Blot mindede den i dag mere om en brækklat, syntes Klima. En grågullig farve havde afløst det grålige purpurfarvede, og han gættede på, at det var, fordi himlen var tung af sne.

Han så sig lige en gang mere rundt i horisonten for at være sikker på, at isbjørnen ikke ville dukke frem fra de adskillige mindre og større isstykker, der lå spredt ud over hele området. Snestormen havde efterladt et tykt lag sne, som det var tungt at træde igennem.

”Sne og sne. Altid sne og kulde,” peb han. Vinden blæste stadig skarpt, og små stykker is, skarpe som knive, ramte ham i ansigtet. Han lod huen folde sig helt ud, så ansigtet, bortset fra øjne og mund, var dækket af huens varme uld. Det var en gave fra hans mor. Sidste år var det lykkedes for hende at få fat i noget uld, som pludselig var dukket op i Bjerget. Ingen vidste hvorfra. Der blev talt om, at man havde fået ulden fra Luxana, hvor man havde får gående i kunstige bakker inden døre. ”Luxana,” hviskede han, ”der vil jeg hen.”